

Lucijan
Vuga

- I. Snidenje na travi sprani,
žile kamna so napete,
stopam kakor pač nanese,
to, pri tem, je res vseeno;
dež šumi v špranjah skritih,
znotraj svet praznin se spleta,
svež zelen od tvoje trave.
- II. Nizko sonce
iz odsevnega blata,
na rdeče ogreto —
za oči skeleče;
od božanja
široka in blaga,
svetlobna vztrepeče —
dan razdeli in odteče.
- III. Dvojice rečnih dreves
stopajo čez reko,
z nabrežja brodiyo,

mrak jih razkroji;
 čez vodo se listi zaznavajo,
 zvabi odkrušek vodo,
 vzdrhti,

telo
 odene
 se s
 čisto
 reko.

- IV. Pod reko skrita reka,
 za bregom dvojnik breg,
 med drevjem drevje,
 z mano jaz.

V skali jedrnatost,
 v vodi težka voda,
 topen zrak v puhli vlagi,
 preoblečeni
 smo nagi.

- V. Jutranjica pronica,
 odtenkov jate splahutajo,
 prostorje se v trenutku zbega,
 ko nežno se objame
 zeleničevje.

- VI. Z bilja na bilje se koža dotika
 gola in razdražljiva,

vzeta iz legla slik,
 bela in brez okvira,
 tkana kot splet bleščic,

skrita v prebujni travi,
 ko prvič zakriči,
 najdem jo, izsledim,
 v misel oblečem spomin.

VII. Zrnca so oni svet,
lepijo se na telo,
v znamenja za drugega.

Kjer je od tebe kaj,
vpisano v dnevnik MAJ,
transfuzija je dveh krvi.

V vodi je spoj teles,
gladek in tekoč,
tok spodnaša dno — — —

gladine ni več.

VIII. Táko je kot takrat:
obrečje tiho, tipajoče,
ko zrak še niha — ne niha več
in štirideset vroče;

dnevnobel in slepeč,
še diha — ne diha več,
obležan je, trzajoč,
odteče še zadnji dan.